



# DE STER

NR. 2. FEBRUARI 1958

# De Ster

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OP DE OMSLAG:

*Winter in 't Haagse Bos*  
*Den Haag*

58e JAARGANG

Nr 2

*Redacteur:*

**RULON J. SPERRY,**  
President der Nederl. Zending.

*Assistent:*

**A. D. JONGKEES**

*Zendingsfotograaf:*

**RINZE SCHIPPERS**

INHOUD:	Blz.
Van de Redactie . . . . .	35
Een wonderbaar werk en een wonder . . .	36
Ik weet nu . . . . .	46
Onze Zonnehoek . . . . .	47
De deur zonder knop . . . . .	51
Z.H.V. activiteit in België . . . . .	52
Heeft u een beetje vuur voor mij . . . .	53
Gedachten van anderen . . . . .	55
De vraag van de maand . . . . .	56
Rijst op, o mannen Gods! . . . . .	58
De Pioniers . . . . .	59
Gevleugelde woorden . . . . .	61
Gebeurtenissen in de Zending . . . . .	62
De mens is er niet voor de Staat . . . .	64

---

Administratie: Laan van Poot 292, Den Haag

*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus  
van de Heiligen der Laatste Dagen  
verschijnt eenmaal per maand.*

ABONNEMENTSPRIJS: f 1,25 PER KWARTAAL

GIRONUMMER 240615 - LAAN VAN POOT 292 - DEN HAAG

NADruk VAN DE IN DIT NUMMER  
VOORKOMENDE CLICHE'S IS VERBODEN

## „Een kostbaar bezit”

„Gij zijt de Christus, de Zoon des levenden Gods”, verklaarde Petrus, toen de Heiland vroeg: „Wie zegt gij ‚dat Ik ben?’” waarop Jezus zeide: „Vlees en bloed heeft u dat niet geopenbaard, maar mijn Vader, die in de hemelen is . . . en op deze rots zal Ik mijn Kerk bouwen” (Matth. 16: 16—18). Dit getuigenis is het eminente kenmerk van een ware discipel van Jezus Christus. Hieraan zullen alle mensen een ware discipel herkennen. Waar men ook een gemeenschap aantreft, welker leden dit getuigenis uitdragen, moeten andere bewijzen van het bestaan van de ware Kerk van Christus onder de mensen worden gevonden.

Sedert onze Here en Heiland, Jezus Christus, Zijn Kerk in deze tijd heeft gevestigd door de herstelling van haar oorspronkelijke bevoegdheid, beginselen en verordeningen, is dit getuigenis het persoonlijk bezit van millioenen geworden. Het is meer dan 125 jaar lang door tienduizenden zendingen gegeven. Duizenden zoekers naar waarheid hebben deze getuigen geloofd en voor zichzelf een getuigenis verworven. „Niemand kan zeggen Jezus den Heere te zijn, dan door den Heiligen Geest” (1 Cor. 12: 3).

Deze zendingen getuigen, dat Jezus de Christus is, de Zoon van de levende God, en hun geloofsgenoten, die in hun woord geloofden, hebben het voorbeeld van Petrus en de menigte nagevolgd. Petrus zeide tot hen: „Bekeert u, en een iegelijk van u worde gedoopt tot vergeving der zonden, en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen. Want u komt de belofte toe, en uwen kinderen, en allen die daar verre zijn, zoovelen als er de Heere, onze God, toe roepen zal.” Die dan zijn woord gaarne aannamen, werden gedoopt: en er werden op dien dag tot hen toegedaan omtrent drieduizend zielen (Hand. 2: 38—41).

Het getuigenis dat Jezus de Christus is, de Zoon van de levende God, houdt de kerkleden bijeen. Het is de broederschapsband, het plechtanker des geloofs van elk der leden. Het spoort de mensen aan goed te doen en in Christus te geloven. Zij, die dit getuigenis uitdragen, achten dit hun kostbaarste bezit. Wanneer zij het eenmaal hebben, gevoelen zij de kracht gevende gloed en warmte van de geest. „Want vlees en bloed heeft het hun niet geopenbaard, maar Mijn Vader die in de hemelen is . . . en op deze rots zal ik Mijn Kerk bouwen en de poorten der hel zullen dezelve niet overweldigen.”

Dit getuigenis, het persoonlijk bezit van honderdduizenden Heiligen der Laatste Dagen in de gehele wereld en daadwerkelijk bestendig door het wereldwijde zendingssysteem van de Kerk, die duizenden leden-zendingen in wijken, ringen en zendingsvelden omvat, is de grote factor die de Kerk in stand heeft gehouden, haar heeft opgebouwd en haar in gevaarlijke tijden onaangetast deed zijn.

Indien de oorspronkelijke Kerk op soortgelijke wijze was ondersteund, zou haar oorspronkelijke getuigenis na 125 jaren sterker zijn geweest en zou zij door de valse leerstellingen, die haar eenheid vernietigden, niet zijn gedecimeerd.

Het getuigenis, dat Jezus de Christus is, de Zoon van de levende God, is ons plechtanker en ons schild tegen dwaling en ongerechtigheid. Versterkt uw getuigenis met geheel uw hart, vermogen, verstand en ziel.

R. J. S.

## EEN WONDERBAAR WERK EN EEN WONDER

(Vervolg van januari nummer)

### HOOFDSTUK 16

#### ISRAËL IN DE LAATSTE DAGEN

##### Profetieën van Jeremia over de vergadering van Israëel

Laten wij nu onze aandacht schenken aan hetgeen de Bijbel te bieden heeft om de waarheden te bevestigen, die geopenbaard werden aan, en bij monde van de profeet Joseph Smith, die betrekking hebben op het vergaderen van het verspreide Israëel:

„Daarom, ziet, de dagen komen, spreekt de Here, dat er niet meer zal gezegd worden: Zo waarachtig als de Here leeft, Die de kinderen Israëls uit Egypteland heeft opgevoerd!

Maar: Zo waarachtig als de Here leeft, Die de kinderen Israëls heeft opgevoerd uit het land van het noorden, en uit al de landen, waarhenen Hij hen gedreven had! want Ik zal hen wederbrengen in hun land, dat Ik hun vaders gegeven heb.

Ziet, Ik zal zenden tot vele vissers, spreekt de Here; die zullen hen vissen; en daarna zal Ik zenden tot vele jagers; die zullen hen jagen, van op allen berg, en van op allen heuvel, ja, uit de kloven der steenrotsen.” (Jer. 16: 14-16.)!

Aldus zien wij, dat Jeremia het voorrecht genoot om te zien hoe volledig de vergadering van Israëel zou zijn naar de landen, die de Here aan „hun vaders” gegeven had. Wij hebben er steeds over gesproken, dat Amerika het land van Jozef was — of van Efraïm — en dat Juda wederom naar Palestina moet worden vergaderd. Deze vergadering der laatste dagen, zoals door Jeremia gezien, zou wat grootheid aanging de uittocht van Israëel uit Egypte verre te boven gaan. Dit is op het ogenblik zeer duidelijk, en het einde is er nog niet. De Here zou jagers en vissers zenden om hen te „jagen, van op allen berg, en van op allen heuvel, ja, uit de kloven der steenrotsen.” Dit geeft aan hoe grondig Hij Zijn belofte zou nakomen, dat nadat Israëel onder de heidenen of niet-Joden geschud zou zijn, „niet één steentje zal er ter aarde vallen.” (Zie Amos 9: 8-9.)

„Bekeert u! gij afkerige kinderen! spreekt de Here; want Ik heb u getrouwd, en Ik zal u aannemen, één uit een stad, en twee uit een geslacht, en zal u brengen te Zion.

En Ik zal ulieden herders geven naar Mijn hart; die zullen u weiden met wetenschap en verstand.” (Jer. 3: 14-15.)

##### Israëel zal in kleine aantallen vergaderd worden

Uit deze profetieën kunnen wij zien, dat Jeremia beseftte, dat Israëel na het schudden onder de natiën door de Here niet in grote groepen zou worden vergaderd, maar „één uit een stad, en twee uit een geslacht,” en dat wanneer Hij hen naar Zion zou brengen, Hij hun herders zou

geven „naar Mijn hart; die zullen u weiden met wetenschap en verstand.” Met andere woorden, Hij zou hen naar Zion leiden waar Hij Zijn Kerk en koninkrijk had gevestigd en Zijn priesterschap hersteld, zodat zij gevoed konden worden met „wetenschap en verstand.”

„En nu, daarom zegt de Here, de God Israëls, alzo van deze stad, waar gij van zegt: Zij is gegeven in de hand des konings van Babel, door het zwaard, en door de honger, en door de pestilentie;

Ziet, *Ik zal hen vergaderen uit al de landen*, waarhenen Ik hen zal verdreven hebben in Mijn toorn, en in Mijn grimmigheid, en in grote verbolgenheid; en Ik zal hen tot deze plaats wederbrengen, en zal hen zeker doen wonen.

Ja, zij zullen Mij tot een volk zijn, en Ik zal hun tot een God zijn.

Want zo zegt de Here: Gelijk als Ik over dit volk gebracht heb al dit grote kwaad, *alzo zal Ik over hen brengen al het goede, dat Ik over hen spreke.*

*En er zullen velden gekocht worden in dit land, waarvan gij zegt: Het is woest, dat er geen mens noch beest in is; het is in der Chaldeeën hand gegeven. Velden zal men voor geld kopen, en de brieven onderschrijven, en verzegelen,* en getuigen doen betuigen, in het land van Benjamin, en in de plaatsen rondom Jeruzalem, en in de steden van Juda, en in de steden van het gebergte<sup>1</sup>, en in de steden der laagte, en in de steden van het zuiden; *want Ik zal hun gevangenis wenden, spreekt de Here.*” (Jer. 32 : 36-38, 42-44.)

Omstreeks 640 v. Chr. mocht Jeremia zien en een profetische aankondiging maken van hetgeen wij nu kunnen aanschouwen als een onderdeel van de grote bedeling van het evangelie van de volheid<sup>1</sup> der tijden, zoals het door de God van Israël en Zijn heilige profeten op aarde was gebracht.

### **Juda zal naar Jeruzalem worden vergaderd**

Jeruzalem zou aan de Joden ontnomen worden en zij zouden onder alle natiën worden verspreid, waarna zij opnieuw bijeen gebracht zouden worden. „Ik zal hen vergaderen uit al de landen ..... en Ik zal hen tot deze plaats wederbrengen, en zal hen zeker doen wonen.” De Here voegde hier aan toe: „..... alzo zal Ik over hen brengen al het goede, dat Ik over hen spreke.”

En let verder op: „En er zullen velden gekocht worden in dit land, waarvan gij zegt: Het is woest, dat er geen mens noch beest in is.”

Het was een woest land, toen apostel Orson Hyde er in 1841 kwam en het voor het vergaderen der Joden inwijdde. Nu weten wij, dat de Joden uit alle natiën met hun rijkdommen naar dat land terugkeren om daar velden te kopen, zoals Jeremia zovele jaren geleden heeft voorzien.

### **Efraïm zal naar Amerika vergaderd worden**

Wij hebben de profetieën beschouwd van Jeremia, die betrekking hebben op de vergadering van de Joden naar het land hunner erfenis in Palestina. Laten wij nu een beschouwing geven over hetgeen hij zag en voorspelde aangaande de vergadering van de nakomelingen van Jozef of Efraïm, die Amerika kregen voor een erfdeel:

„Want er zal een dag zijn, waarin de hoeders op Efraïms gebergte zullen roepen: Maakt ulieden op, en laat ons opgaan naar Z'ón, tot de Here, onze God!

Want zo zegt de Here: Roept luide over Jakob met vreugde en juicht van wege het hoofd der heidenen; doet het horen, lofzingt, en zegt: O Here! behoud Uw volk, het overblijfsel van Israël.

Ziet, Ik zal ze aanbrengen uit het land van het noorden, en zal hen vergaderen van de zijden der aarde; onder hen zullen zijn blinden en lammen, zwangeren en barenden te zamen; *met een grote gemeente zullen zij herwaarts wederkomen.*

Zij zullen komen met geweën, en met smekingen zal Ik hen voeren; Ik zal hen leiden aan de waterbeken, in een rechte weg, waarin zij zich niet zullen stoten; want Ik ben Israël tot een Vader, en Efraïm is Mijn eerstgeborene.

Hoort des Heren woord, gij heidenen! en verkondigt in de eilanden, die verre zijn, en zegt: Hij, Die Israël verstrooid heeft, zal hem weder vergaderen, en hem bewaren als een herder zijne kudde.

Want de Here heeft Jakob vrijgekocht, en Hij heeft hem verlost uit de hand desgenen, die sterker was dan hij.

Dies zullen zij komen, en op de hoogte van Z'ón juichen, en toevloeien tot des Heren goed, tot het koren, en tot de most, en tot de olie, en tot de jonge schapen en runderen; en hun ziel zal zijn als een gewaterde hof, en zij zullen voortaan niet meer treurig zijn.

Dan zal zich de jonkvrouw verblijden in de rei, daartoe de jongelingen en de ouden te zamen; want Ik zal hunlieder rouw in vrolijkheid veranderen, en zal hen troosten, en zal hen verblijden naar hun droefenis.

En Ik zal de ziel der priesteren met vettigheid dronken maken; en Mijn volk zal met Mijn goed- verzadigd worden, spreekt de Here." (Jer. 31:6-14.)

Als wij het op de juiste wijze begrijpen zien wij, dat de profeet Jeremia hier een gedeelte van de geschiedenis van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen heeft geschreven, ongeveer 2500 jaar voordat het plaatsvond, en ofschoon het zeer beknopt is, is het zeer nauwkeurig.

Dit was de stem van „de hoeders op Efraïms gebergte ..... Maakt ulieden op, en laat ons opgaan naar Zion, tot de Here, onze God!" Dit heeft niets uit te staan met Juda, zoals de profeet verder aangaf: „Ik ben Israël tot een Vader, en Efraïm is Mijn eerstgeborene."

In hoofdstuk zeven hebben wij er op gewezen, dat aan Ruben het eerstgeboorterecht werd ontnomen, ofschoon hij de oudste was van de twaalf zoons van Israël, en aan Jozef gegeven, en van hem ging het over op zijn zoon Efraïm. (Zie I Kron. 5:1-2.) Daarom moest dit een vergadering worden van de nakomelingen van Jozef en Efraïm, „naar Zion, tot de Here, onze God."

„Roept luide over Jakob met vreugde." Waarom? Omdat de dag van zijn verlossing nabij was.

„Ik zal ze aanbrengen ..... met een grote gemeente zullen zij *herwaarts* wederkomen." Dit was iets, wat de Here zou doen. Jeremia begreep, dat Jozef een nieuw land zou worden gegeven in „het einde van de eeuwige heuvelen." (Zie Gen. 49:22-26; Deut. 33:13-17.)

## Heiligen der Laatste Dagen vervullen de profetie van Jeremia

„Een grote gemeente” zou „herwaarts wederkomen,” en met hen „blinden en lammen, zwangeren en barenden te zamen,” en „zij zullen komen met geweën, en met smekingen zal Ik hen voeren.” Ongeveer twintig duizend Heiligen der Laatste Dagen werden uit Nauvoo verdreven, en met hen „blinden en lammen, zwangeren en barenden.” Zij lieten hun prachtige woningen niet achter omdat zij dat wilden, en dus kwamen zij met hun „geweën” en hun „smekingen” tot de Here, en Hij leidde hen, zoals Hij had beloofd.

„Ik zal hen leiden aan de waterbeken, in een rechte weg, waarin zij zich niet zullen stoten.” In hun tocht van Nauvoo door de wildernis naar de Zoutmeervallei reisden de Heiligen ongeveer duizend km langs de North Platte rivier, zoals Jeremia had voorzien.

„Dies zullen zij komen, en op de hoogte van Zion juichen.” Het Tabernakel Koor, dat uit ongeveer 350 onbetaalde zangers en zangeressen bestaat, geeft wekelijks radio-uitzendingen uit Salt Lake City, en het koor heeft meer dan vijf en twintig jaar wekelijks uitzendingen gegeven, die over gans Amerika beluisterd kunnen worden. Dit vertegenwoordigt slechts een klein gedeelte van de zang „op de hoogte van Zion.”

„..... en toevloeien tot des Heren goed, tot het koren, en tot de most, en tot de olie, en tot de jonge schapen en runderen.” Vergelijk deze belofte met de zegen, die werd uitgesproken op het hoofd van Jozef door Mozes, toen deze over het land van Jozef sprak:

„En van Jozef zeide hij: *Zijn land zij gezegend van de Here, van het uitnemendste des hemels, van de dauw, en van de diepte, die beneden is liggende;*

*En van de uitnemendste inkomsten der zon, en van de uitnemendste voortzetting der maan;*

*En van het voornaamste der oude bergen, en van het uitnemendste der eeuwige heuvelen;*

*En van het uitnemendste der aarde en haar volheid, en van de goedgunstigheid Desgenen, Die in de braambos woonde, komen de zegening op het hoofd van Jozef, en op de schedel des afgezonderden van zijn broederen!” (Deut. 33: 13-16; zie ook de zegen van Jakob op zijn zoon Jozef: Gen. 49 : 22-26.)*

Het is gemakkelijk te geloven, dat het land van Jozef „boven alle andere landen te verkiezen ” was, zoals het Boek van Mormon aan geeft, wanneer men ziet, hoe dikwijls Mozes het woord „uitnemendste” bezigt om het land en de zegeningen er van te beschrijven. Men kan zien, dat deze voorspellingen werkelijk in vervulling zijn gegaan als men onder de Heiligen in de valleien van het Rotsgebergte reist. Laten wij verder gaan met het ontleden van de profetie van Jeremia: „Zij zullen voortaan niet meer treurig zijn. Dan zal zich de jonkvrouw verblijden in de rei, daartoe de jongelingen en de ouden te zamen; want Ik zal hunlieder rouw in vrolijkheid veranderen, en zal hen troosten, en zal hen verblijden naar hun droefenis.” Om te begrijpen

hoe volledig dit is vervuld behoefde men slechts één getuigenisvergadering van de Heiligen bij te wonen, gehouden na hun aankomst in de valleien van het Rotsgebergte, om te luisteren naar hun dankbaarheid jegens de Here, dat Hij hen daar had bijeengebracht. Woon daarna één van hun dansfeesten bij en zie hoe oud en jong zich „verblijden in de rei.“ Vrijwel iedere wijk of gemeente of gemeenschap van de Heiligen der Laatste Dagen heeft naast de kerkzaal een ontspanningszaal, waarin jong en oud zich „verblijden in de rei“ en waar andere activiteiten voor ontspanning en vermaak worden gehouden. De Here heeft gewis hun „rouw in vrolijkheid“ veranderd, hen vertroost en hen doen „verblijden naar hun droefenis.“

„En Ik zal de ziel der priesteren met vettigheid dronken maken; en Mijn volk zal met Mijn goed verzadigd worden.“ Ofschoon de priesterschapsdragers in de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen voor hun diensten niet betaald worden, en duizenden hun gezinnen voor meerdere jaren hebben verlaten om onder de natiën der aarde zendingswerk te verrichten, waarbij zij hun eigen onkosten betalen en geen geldelijke vergoeding van de Kerk ontvangen, zijn zij toch in hun hart de best-betaalde geestelijken der wereld wegens de vreugde en voldoening, die door de Here in hun hart wordt gelegd en die onmogelijk met geld gekocht kon worden. Aldus heeft Hij „de ziel der priesteren met vettigheid dronken“ gemaakt of „gelaafd“, zoals andere bijbelvertalingen zeggen, en Zijn volk is met Zijn goed verzadigd.

Waar elders in de ganse wereld en in alle annalen der geschiedenis kunnen wij een vervulling vinden van deze profetie van Jeremia? Mogelijk heeft hij nog meer gezien toen zijn profetie geuit werd dan reeds in vervulling is gegaan, maar men kan nauwelijks hopen een nog letterlijker vervulling te vinden dan in de vergadering van de Heiligen der Laatste Dagen naar de valleien van het Rotsgebergte in deze laatste dagen.

### **De profetieën van Jesaja aangaande het Israël der laatste dagen**

Laten wij nu onze aandacht schenken aan de profetieën van Jesaja met betrekking tot de vergadering van Israël in de laatste dagen. Wij hebben reeds gesproken aangaande het bezoek van de engel Moroni aan Joseph Smith, waarin hij het elfde hoofdstuk van Jesaja aanhaalde, en zeide, dat het op het punt stond in vervulling te gaan:

„Want het zal geschieden ten zelfden dage, dat de heidenen naar de Wortel van Isaï, Die staan zal tot een banier der volken, zullen vragen .....

Want het zal geschieden te dien dage, dat de Here ten andere maal Zijn hand aanleggen zal om weder te verwerven het overblijfsel Zijns volks .....

En Hij zal een banier oprichten onder de heidenen, en Hij zal de verdrevenen van Israël verzamelen, en de verstrooiden uit Juda vergaderen, van de vier einden des aardrijks.“ (Jes. 11 : 10-12.)

Uit het lezen van deze tekst is het duidelijk, dat Jesaja dacht aan de vergadering van de nakomelingen van Jozef, die onder de natiën der niet-Joden verspreid waren, maar ook aan het vergaderen van „de verstrooiden uit Juda.” En wat de Here in verband hiermede doen zou, zou staan „tot een banier der volken.”

„En het zal geschieden in het laatste der dagen, dat de berg van het huis des Heren zal vastgesteld zijn op de top der bergen, en dat hij zal verheven worden boven de heuvelen, en tot dezelve zullen alle heidenen toevloeden.

En vele volken zullen heengaan en zeggen: Komt, laat ons opgaan tot de berg des Heren, tot het huis van de God Jakobs, opdat Hij ons lere van Zijn wegen, en dat wij wandelen in Zijn paden; want uit Zion zal de wet uitgaan, en des Heren woord uit Jeruzalem.” (Jes. 2 : 2-3.)

### **Het huis des Heren op de top der bergen gevestigd**

Alleen zij, die bekend zijn met de Kerk in deze bedeling, kunnen verstaan hoe letterlijk deze profetie is vervuld. Opdat de Heiligen zich zouden kunnen verheugen in de verzegelende verordeningen, die worden voltrokken in „het huis van de God Jakobs,” hebben zij zich vergaderd uit de natiën der aarde, waar de zendingen de boodschap gebracht hebben van het herstelde evangelie van de Here Jezus Christus. De wet des Heren gaat voort uit Zion, zoals uiteindelijk ook „des Heren woord uit Jeruzalem” zal voortgaan.

Deze vestiging van „het huis des Heren” „op de top der bergen” en het vergaderen van alle natiën naar deze plaats zou worden door een dag, wanneer „het ene volk ..... tegen het andere volk geen zwaard” meer zal opheffen, „en zij zullen geen oorlog meer leren.” (Zie Jes. 2 : 4.) Na het einde van de laatste oorlog hebben wij allen de hoop gekoesterd, dat de weg nadert waarop deze door Jesaja voorspelde toestand verwacht kan worden. Maar wij weten, dat dit nog niet in vervulling is gegaan.

### **Komst van spoorwegen en vliegtuigen versnelt de vergadering van Israël**

Toen Jesaja deze tijd in onze dagen zag, scheen hij aan te geven, dat het vergaderen plaats zou vinden in het tijdperk van spoorwegen en vliegtuigen:

„Want Hij zal een banier opwerpen onder de heidenen van verre, en Hij zal hen herwaarts sissen van het einde der aarde; en ziet, haastelijk, snellijk zullen zij aankomen.

Geen moede, en geen struikelende zal onder hen wezen; niemand zal sluimeren noch slapen, noch de gordel zijner lenden ontbonden worden, noch de schoenriem zijner schoenen afgescheurd worden.

Welker pijlen scherp zullen zijn, en al hun bogen gespannen; hunner paarden hoeven zullen als een rots geacht zijn, en hun raderen als een wervelwind.

Hun gebrul zal zijn als van een oude leeuw, en zij zullen brullen als de

jonge leeuwen, en zij zullen briesen, en de roef aangrijpen en wegvoeren; en er zal geen verlosser zijn.” (Jes. 5 : 26-29.)

Daar er in de tijd van Jesaja geen vervoermiddelen als treinen en vliegtuigen waren, kon hij ze moeilijk met name noemen, maar toch schijnt hij ze op onmiskenbare wijze beschreven te hebben. Hoe konden „hunner paarden hoeven ..... als een rots” zijn, „en hun raderen als een wervelwind” tenzij in de hedendaagse trein? Hoe anders kon „hun gebrul ..... zijn als van een oude leeuw” tenzij in het gebrul van een vliegtuig? Treinen en vliegtuigen houden niet stil voor de nacht. Was daarom Jesaja niet gerechtvaardigd in de woorden: „Niemand zal sluimeren noch slapen, noch de gordel zijner lenden ontbonden worden, noch de schoenriem zijner schoenen afgescheurd worden?” Met deze vervoermiddelen kan de Here hen waarlijk „herwaarts sissen van het einde der aarde,” en „haastelijk, snelijk zullen zij aankomen.”

Jesaja begreep tevens, dat deze vergadering naar de bergen zou zijn, en dat de Here zou veroorzaken, dat de woestijnen zich hierover zouden verheugen en bloeien als een roos. In dit opzicht is het opmerkelijk welk een rol „water” zou spelen in het vruchtbaar maken van de woestijn en de wildernis als de vergaderplaats voor het Israël der laatste dagen, zoals door de profeten beschreven:

„De woestijn en de dorre plaatsen zullen hierover vrolijk zijn, en de wildernis zal zich verheugen, en zal bloeien als een roos.

Zij zal lustig bloeien en zich verheugen, ja, met verheuging, en juichen; de heerlijkheid van Libanon is haar gegeven, het sieraad van Karmel en Saron; zij zullen zien de heerlijkheid des Heren, het sieraad onzes Gods.

Alsdan zullen der blinden ogen opengedaan worden, en der doven oren zullen geopend worden.

Alsdan zal de kreupele springen als een hert; en de tong der stommen zal juichen; want in de woestijn zullen wateren uitbarsten, en beken in de wildernis. En het dorre land zal tot staand water worden, en het dorstige land tot springaders der wateren; in de woningen der draken, waar zij gelegen hebben, zal gras met riet en biezen zijn

En de vrijgekochten des Heren zullen wederkeren, en tot Zion komen met gejuich, en eeuwige blijdschap zal op hun hoofd wezen; vrolijkheid en blijdschap zullen zij verkrijgen; maar droefenis en zuchting zullen wegvlieden.” (Jes. 35 : 1-2, 5-7, 10.)

Dit is ten dele reeds vervuld. De woestijn heeft zich verheugd en gebloed „als een roos.” In de woestijn zijn wateren uitgebarsten in de vorm van bronnen en putten, en in de wildernis worden vele beken gevonden in de vorm van kanalen voor het bevoeien der landerijen, en „de vrijgekochten des Heren” zijn teruggekeerd „tot Zion” met „gejuich en eeuwige blijdschap” op hun hoofd.

Jesaja zette zijn beschrijving van de vergadering van Israël en het vruchtbaar maken van de wildernis aldus voort:

„Vrees niet, want Ik ben met u; Ik zal uw zaad van de opgang brengen, en Ik zal u verzamelen van de ondergang.

Ik zal zeggen tot het noorden: Geef; en tot het zuiden: Houd niet terug; breng. Mijn zonen van verre, en Mijn dochters van het einde der aarde;

Een ieder, die naar Mijn Naam genoemd is, en die Ik geschapen heb tot Mijn eer, die Ik geformeerd heb, die Ik ooit gemaakt heb.

Ziet, *Ik zal wat nieuws maken*; nu zal het uitspruiten; zult gijlieden dat niet weten? Ja, *Ik zal in de woestijn een weg leggen, en rivieren in de wildernis*.

Het gedierte des velds zal Mij eren, de draken en de jonge struisen; want *Ik zal in de woestijn wateren geven, en rivieren in de wildernis, om Mijn volk, Mijn uitverkorenen, drinken te geven*.

Dit volk heb Ik Mij geformeerd, zij zullen Mijn lof vertellen." (Jes. 43 : 5-7, 19-21.)

### Is het invoeren van irrigatie een vervulling van profetie?

„Ziet, *Ik zal wat nieuws maken*." Wat is dit nieuws, waarvan de Here bij monde van de profeet Jesaja gesproken heeft? Kon een onderdeel van dit „nieuws" niet gevormd worden door het grote stelsel van irrigatie, waarmede de Here Zijn dienstknechten inspireerde, opdat zij het aan Zijn volk konden onderrichten, toen zij de valleien van het Rotsgebergte betraden, en waardoor de vervulling mogelijk werd gemaakt van de beloften, dat de wildernis zich zou verheugen en bloeien als een roos, dat in de woestijn wateren zouden uitbarsten en beken in de wildernis? De grote irrigatie-kanalen zijn breder dan vele rivieren, zoals ze door de woestijn stromen, waardoor duizenden en tienduizenden hectaren dor land bevoeid worden en dus te bewerken zijn.

Zelfs het gedierte des velds — de draken en de jonge struisen zullen Hem eren, „want Ik zal in de woestijn wateren geven, en rivieren in de wildernis, om Mijn volk, Mijn uitverkorenen, drinken te geven." Wanneer de Here dus wat nieuws zou maken, zou het voor Zijn volk, Zijn uitverkorenen, zijn, want Hij heeft gezegd: „Dit volk heb Ik Mij geformeerd, zij zullen Mijn lof vertellen." Wat de Here dus gedaan heeft met dit „nieuws," heeft Zijn volk, Zijn uitverkorenen, gezegend met zulk een mate van voorspoed, dat zij in staat zijn geweest de meesten hunner jonge en oudere mannen op zending te sturen naar de volken van alle natiën om te getuigen van de herstelling van het evangelie in deze bedeling. Ongetwijfeld is dit, wat de Here van hen verlangde, toen Hij zeide: „Dit volk heb Ik Mij geformeerd, zij zullen Mijn lof vertellen." Zij worden de „vissers" en „jagers," die door Jeremia genoemd werden, die door de Here zouden worden uitgezonden — zoals Hij zeide — om Israël „van op allen berg, en van op allen heuvel, ja, uit de kloven der steenrotsen" te jagen. (Zie Jer. 16 : 14-16.)

De profeet Jesaja ging verder:

„Ik zal *rivieren* op de hoge plaatsen openen, en *fontein*en in het midden der valleien; Ik zal de *woestijn tot een waterpoel zetten*, en het dorre land tot *watertochten*.

Ik zal in de woestijn de cederboom, de sittimboom, en de mirteboom, en de

olieachtige boom zetten; Ik zal in de wildernis stellen de denneboom, de beuk, en de buksboom te gelijk;

Opdat zij zien, en bekennen, en overleggen, en te gelijk verstaan, dat de hand des Heren zulks gedaan, en dat de Heilige Israëls zulks geschapen heeft.” (Jes. 41 : 18-20.)

„Ik zal rivieren op de hoge plaatsen openen.” Dit kon betrekking hebben op de waterreservoirs, die in de bergen zijn aangelegd om het water uit het eerste gedeelte van het jaar op te zamelen, zodat het gedurende de zomer en het najaar voor het bevoelien aangewend kan worden .

„En fonteinen in het midden der valleien.” Indien gij enige bronnen hebt gezien, die in sommige droge valleien aangeboord werden, kunt gij ook dit gedeelte van de profetie begrijpen. Al deze vervullingen van profetie hebben de wildernis dermate veranderd, dat het mogelijk geworden is verschillende boomsoorten aan te planten, die anders onmogelijk daar konden groeien.

„Opdat zij zien, en bekennen, en overleggen, en te gelijk verstaan, dat de hand des Heren zulks gedaan, en dat de Heilige Israëls zulks geschapen heeft.” Dit alles mag daarom beschouwd worden als het werk van de Heilige Israëls voor het welzijn van het vergaderde Israëel in de laatste dagen.

### De wildernis bloeit als een roos

De Here moet een groot aandeel gehad hebben in het tot ontwikkeling brengen van deze westelijke landstreek, want toen Brigham Young en de pioniers op weg waren naar de Zoutmeervallei, kwamen zij Jim Bridger tegen, een oude pelsjager uit het westen van Amerika, die zeide: „Meneer Young, ik zou duizend dollars geven als ik wist, dat in het grote Zoutmeergebied een korenaar tot rijpheid gebracht kon worden.” (Zie „Discourses of Brigham Young,” blz. 481.)

Zelfs in 1843 drie jaren voor de uittocht, luidde de opvatting, die in het grootste deel van de Verenigde Staten gehuldigd werd, dat het ganse gebied van het Rotsgebergte „geen snuifje” waard was. Dit werd ook naar voren gebracht door Senator George H. McDuffie van Zuid-Carolina, die in dat jaar in de Amerikaanse Senaat het volgende zeide gedurende een bespreking over de kolonisatie van Oregon:

„Wie zullen daarheen gaan, langs de militaire voorposten, en bezit nemen van het enige gedeelte van dat gebied, dat geschikt is om bewoond te worden — dat stuk langs de zeekust, een strook van minder dan 160 km breedte. Wel, welk nut kan dat hebben voor de landbouw? Voor dat doel zou ik voor dat ganse gebied geen snuifje willen geven. God gave, dat het niet tot ons land behoorde.” (Uit „Congressional Globe,” 27ste Congres, derde zitting, blz. 198-201.)

Ongeveer in dezelfde tijd, toen Senator McDuffie deze woorden uitte, legde de profeet Joseph Smith de volgende verklaring af:

„Ik profeteerde, dat de Heiligen veel lijden zouden verduren en naar het Rotsgebergte verdreven zouden worden. Velen zouden afvallen, anderen zouden door onze vervolgers gedood worden of hun leven verliezen als een gevolg van ziekten of blootstelling aan koude en narigheid. Sommigen van u zullen in leven blijven en naar het Rotsgebergte trekken en daar helpen om nederzettingen te vestigen en steden te bouwen. Zij zullen zien, dat de Heiligen een machtig volk zullen worden in het Rotsgebergte.” (Uit „Leringen van de Profet Joseph Smith,” blz. 271.)

Daar de Here een land, dat aldus door Senator McDuffie waardeloos werd genoemd, kon doen bloeien als een roos en de Heiligen tot een machtig volk in het Rotsgebergte maken, zijn dit gewis groter en belangrijker dingen dan het scheiden van de wateren van de Rode Zee, zodat het oude Israël er droogvoets kon doortrekken.

In het licht van deze bijbelse profetieën schijnt het volkomen logisch, dat in „de wederoprichting aller dingen” (Zie Hand. 3 : 21) Mozes door de Vader gezonden zou worden om de sleutelen voor de vergadering van Israël te brengen, en dit vormt op zichzelf gewis een wonderbaar werk en een wonder.

Daarom stellen wij de vraag: Waarom hebben de profeten dergelijke voorspellingen gedaan, indien wij niet naar een vervulling er van zouden moeten uitzien? Zijn ze reeds vervuld? Indien ja, wanneer en waar en door welk volk, indien niet door de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen? Wij dienen de woorden van Petrus indachtig te zijn:

„En wij hebben het profetisch woord, dat zeer vast is; en gij doet wel, dat gij daarop acht hebt, als op een licht, schijnende in een duistere plaats, totdat de dag aanlichte, en de morgenster opga in uw harten;

Dit eerst wetende, dat geen profetie der Schrift is van eigene uitlegging;

Want de profetie is voortijds niet voortgebracht door de wil eens mensen, maar de heilige mensen Gods, van de Heilige Geest gedreven zijnde, hebben ze gesproken.” (II Petrus 1 : 19-21.)

Aldus wordt het ons voorrecht en onze verantwoordelijkheid om de eerlijke zoeker naar waarheid mede te delen, dat vele van deze profetieën vervuld zijn, en dat andere bezig zijn vervuld te worden als een onderdeel van deze grote evangelie-bedeling der laatste dagen.

De profeten uit het Boek van Mormon begrepen de waarde van de profetieën van Jesaja, en dat het volk des Heren die zouden begrijpen ten dage hunner vervulling:

„Want de eeuwige plannen des Heren zullen blijven voortgaan, totdat al Zijn beloften zullen zijn vervuld.

Onderzoekt de profetieën van Jesaja .....” (Mormon 8 : 22-23.)

„Doch ziet, ik ga voort met mijn eigen profetie op mijn duidelijke manier, waarin zich niemand kan vergissen, zoals ik weet; *nochtans in de dagen, dat de profetieën van Jesaja zullen worden vervuld, ten tijde, dat ze zullen geschieden, zal men met zekerheid weten.*

Daarom zijn ze voor de mensenkinderen van waarde, en ik zal mij in het bijzonder wenden tot hen, die denken, dat ze het niet zijn, en mijn woorden zal

ik tot mijn eigen volk beperken, omdat ik weet, dat ze in de laatste dagen voor hen van grote waarde zullen zijn; want te dien tijde zullen zij ze verstaan; daarom heb ik ze voor hun welzijn geschreven.” (II Nephi 25 : 7-8.)

Wederom wijzen wij er op, dat de profeet Joseph Smith dit alles ontving door middel van openbaringen van de Here aan hem, en van de profeet Mozes, die tot hem werd gezonden met de sleutelen van deze grote bedeling van vergaderen. Wij nemen de Bijbel er bij om te laten zien, dat de aldus geopenbaarde waarheden daarmede in harmonie zijn. Volgens de woorden van de radio-spreker, over wie wij in het eerste hoofdstuk hebben gesproken, heeft de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen met de aankondiging van de terugkeer van Mozes met een boodschap van God de belangrijkste boodschap, die mogelijk over de wereld kon worden uitgezonden.

---

## IK WEET NU

### *wat mijn godsdienst beteként*

In „LOOK”, een prachtig geïllustreerd Amerikaans tijdschrift, verscheen op 21 januari 1958 een zeer lezenswaardig artikel: „The Story of the Mormons” door Hartzell Spence. Het volgende stukje, dat de leeskring van de STER zal interesseren, is er aan ontleend:

Ik sprak met een teruggekeerde zendeling, Diana Woltjer, een rijzige blondine met grote blauwe ogen en een zachte, bijna bedeesde stem. Ofschoon meisjes niet het priesterschap kunnen dragen, had Diana aan deuren geklopt in Noord-Nederland om families in aanraking met de Kerk te brengen en hen te onderrichten. Zij leefde toen van \$50 per maand en bewoonde een kamer in een particuliere woning, met een andere zendeling samen, van ongeveer haar leeftijd, van wie zij, onder Kerkelijke voorschriften, bij nacht noch dag gescheiden kon worden. Wat zij volbracht had?

„Ik gevoel,” zeide ze, „dat mijn leven heel veel veranderd is. Ik weet nu wat mijn godsdienst betekent, want ik heb in het zendingsveld de Geest zien werken. Ik heb het Evangelie het leven van mensen zien veranderen. Ik zal nimmer gelukkiger twee jaar doormaken.”

Vandaag de dag een particuliere secretaresse, gaat Diana verscheidene avonden in de week als een zendeling uit naar niet-Mormonen in Salt Lake City.



## Dribbeltje

Uit: „Door alle maanden”.

Midden in een groot bos stond een dikke boom. Aan de buitenkant leek het een heel gewone boom maar als je goed keek, zag je, dat er in de stam een deurtje zat. Dat was het deurtje van een kabouterhuisje. Binnen in die boom was een trapje naar beneden en vandaar liep een gangetje onder de grond. Dáár woonden de kabouter-tjes. Ze hadden kleine kamertjes met stoeltjes en in de slaapkamertjes stonden kleine bedjes.

Alle kabouter-tjes hadden een naam. Er was een kabouter-tje, dat Langneus heette, omdat het zo'n lange neus had; een andere heette Puntmuts, omdat hij zo'n grote punt aan de muts had, en nog veel andere kabouter-tjes.

Het kleinste kabouter-tje heette Dribbeltje, dat kwam omdat hij zulke kleine beentjes had en alleen maar kleine dribbelpasjes kon nemen. De grote dwergen zeiden wel eens plagend: „Dribbeltje, neem eens grote stappen”. En als Dribbeltje dan zijn best deed om met zijn kleine beentjes grote stappen te nemen, begonnen ze allemaal te lachen. „Dribbeltje wordt nooit groot”, zeiden ze dan. Maar Dribbeltje had hierover veel verdriet. Grote tranen rolden dan over zijn wangetjes en hij zuchtte dikwijls: „O, was ik maar groot, kon ik toch maar zulke grote stappen nemen als kabouter Langbeen”.

Op een keer speelden de kabouters soldaatje, maar Dribbeltje kon de anderen niet te pakken krijgen, want ze liepen veel, veel harder dan hij. Verdrietig ging het ventje toen maar alleen in het bos wandelen en toen hij ver gelopen had, ging hij op de grond zitten en begon te huilen.

Ineens hoorde hij vlak bij zich:

„Piep, piep, waarom huil je?“ Daar stond een muisje.

„Ach muisje“, zei Dribbeltje, „ik ben zo klein en ik zou toch zo graag groot willen zijn, heel groot, nog groter dan kabouter Langbeen.“

„Piep, piep, daarvoor kan ik wel zorgen“, zei het muisje, „kom maar mee, dan zal ik je naar het toverhuisje brengen. De toverheks kan je wel groot maken. Piep, piep, ga maar op mijn rug zitten.“

Dribbeltje ging zitten en het muisje begon heel hard door het bos te lopen. Dribbeltje hield zich goed vast aan de oren van het muisje.

De toverheks stond aan de deur van haar huisje en keek verwonderd naar het kaboutertje, dat op de rug van het muisje zat.

„Wat kom je doen, muisje?“ kraakte haar stem.

„Ach toverheks“, zei het muisje, „Dribbeltje wil zo graag groot worden.“

„Ja“, zei Dribbeltje, „nog groter dan kabouter Langbeen.“

„Dat is goed“, zei de toverheks en ze gaf hem een flesje. „Hier in dit flesje zit een toverdrank, Dribbeltje. Als je vanavond naar je bedje gaat, moet je één slokje van die toverdrank nemen en dan gaan slapen. Als je wakker wordt, zul je zien, dat je een heel eind gegroeid bent. En als je dan nog groter wilt worden, moet je de volgende avond wéér een slokje nemen, net zo lang totdat je even groot bent als kabouter Langbeen.“

„Maar denk er aan, Dribbeltje, niet meer dan één slokje tegelijk.“

Dribbeltje bedankte de toverheks en vlug reden ze weer naar huis. Bij het deurtje in de boom liet Dribbeltje zich van de rug van het muisje glijden.

„Dank je wel, muisje“, zei hij. „Kom je nog eens met me spelen?“

„Dat is goed, Dribbeltje“, zei het muisje en trippelde vlug het grote bos weer in.

Dribbeltje ging even op de grond zitten om het flesje te bekijken. Zou hij er eens van proeven? Hij deed het kurkje van de fles af en rook er, eens aan. Het leek wel rode limonade. Nu vergat dat domme Dribbeltje helemaal, dat de toverheks had gezegd: één slokje maar!

Hij zette het flesje aan zijn mond en dronk het ineens helemaal leeg! Daarna ging hij slapen, midden in het bos en toen hij wakker werd, was Dribbeltje gegroeid, maar o wee, hij was veel te groot geworden. Heel groot, bijna net zo groot als de bomen in het bos. Dat kwam, omdat hij zo onnozel was geweest om veel te veel van de toverdrank te drinken. Dribbeltje schrok er heel erg van. Hij paste niet meer in



zijn kleine bedje en hij kon niet meer in zijn kabouterstoeltje zitten; hij kon zelfs niet meer door het deurtje van het kabouterhuisje naar binnen gaan!

Wat had Dribbeltje een verdriet. Nu zou hij altijd buiten moeten blijven, 's nachts ook, want er waren nergens zulke grote huizen, dat Dribbeltje er in zou passen.

Toen de andere kaboutermpjes naar buiten kwamen om te spelen, riepen ze verschrikt: „O, Dribbeltje, wat is er met jou gebeurd?”

Dribbeltje begon heel hard te huilen: „Ik wil niet meer groot zijn”. riep hij, „ik wil klein zijn. Ik wil in mijn eigen bedje slapen en op mijn eigen kleine stoeltje zitten.”

Daar kwam ook de kabouterkoning. Wat was die kwaad. Grote rimpels kwamen er in zijn voorhoofd en met een bulderende stem vroeg hij: „Dribbeltje, vertel eens, wat is er met je gebeurd?” Maar Dribbeltje zei niets en begon nog veel harder te huilen.

Daar kwam juist het kleine muisje aangelopen en zei, terwijl het bij de kabouterkoning bleef staan: „Piep, piep, kabouterkoning, Dribbeltje heeft een heel flesje met toverdrank leeggedronken.” En het muisje vertelde precies wat er gebeurd was.

„Zo, Dribbeltje”, zei de kabouterkoning, „dat komt er nu van, dat je zo ontevreden was. Je moet tevreden zijn met dat wat je hebt. Zit kabouter Langneus te huilen, omdat hij zo'n lange neus heeft? En kabouter Puntbaard klaagt toch ook niet, omdat hij bij het lopen telkens op zijn baard trapt? En kabouter Flapoor is ook niet kwaad, omdat hij zulke grote oren heeft. Iedere kabouter heeft wel eens iets, dat niet prettig is, maar daarom hoeven ze niet te huilen. Lachen moet je juist, om je zelf lachen, dan vergeet je je verdriet gauw. Heb je het gehoord, Dribbeltje?”

„Ja, kabouterkoning”, zei Dribbeltje, „maar hoe moet ik nu weer klein worden?”

„Tja”, zei de kabouterkoning en trok eens nadenkend aan zijn baard. „Wacht maar, Dribbeltje, ik weet al wat.” Hij ging op de rug van het muisje zitten en reed snel naar de toverheks. Toen ze weer terugkwamen, had de kabouterkoning een ander flesje bij zich, ook met een toverdrank, maar van deze drank werd je juist klein!

Dribbeltje dronk de hele fles leeg en ging weer slapen. Toen hij wakker werd, was hij weer net zo klein als vroeger. Hij kon weer in zijn eigen bedje slapen en op zijn eigen stoeltje zitten en van zijn eigen bordje eten. Wat was Dribbeltje blij! Nu is hij nog zo klein, maar als de andere kaboutertjes hem wel eens plagen, begint hij te lachen en zegt: „En toch zou ik niet groot willen zijn.”





## DE DEUR ZONDER KNOP

---

*Zie, Ik sta aan de deur en Ik klop.  
Indien iemand naar mijn stem hoort  
en de deur opent, Ik zal bij hem bin-  
nenkomen . . .*

(Openb. 3 : 20)

Toen de wereld-bekende meester-tekenaar Ralph Pallen Coleman de mooie tekening had voltooid, waarvan bijgaande photo een afdruk is, oefende een welmenende vriend er ongunstige critiek op uit, zo wordt er verteld. De deur op het kunstwerk namelijk was zonder knop! De grote kunstenaar glimlachte: de criticus had niet begrepen, dat het een symbolische deur is. Ze stelt immers het menselijke hart voor, een „deur” die alleen van binnen geopend wordt. „Indien iemand . . . DE DEUR OPENT, Ik zal bij hem binnenkomen . . .” Niemand mag inbreuk maken op de vrije wil van de eigenaar van het hart. Zelfs de Heiland doet het niet. Hoe heilig is die vrije wil! In het Oude Testament zegt Jehova bij monde van de Spreukendichter (23 : 26): „Mijn zoon! Geef mij uw hart.” De wereld vraagt om de HAND, het symbool van lichamelijke arbeid. Wij zingen er van in ons lied:

*„De wereld vraagt naar willig volk,  
Naar WERKERS, waar en trouw.”*

De wetenschap dingt naar het HOOFD: het symbool der werkzaamheden van de geest. Maar God wil het HART: het symbool van ons

zielsverlangen. „Mijn zoon,” zegt Hij „geef mij uw HART!” Maar óók: „mijn zoon, GEEF mij uw hart!” Geef het uit eigen beweging. Ook hier de vrije wil, de heilige vrije keus!

*Daar is een vriend'lijk, zacht geklop . . .  
De Heer staat voor uw deur!  
Die deur (uw hart) is zonder knop,  
En uw Bezoeker wacht er op,  
Of gij Hem inlaat, ja of neen:  
Uw hart, toch, opent gij-alléén.  
De vrije wil, dat heilig recht,  
Is aan geen enkele ziel ontzegd.  
Daar is een vriend'lijk, zacht geklop . . .  
De Heer staat voor uw deur!  
O, stel Hem niet te leurl!*

Salt Lake City, Utah.

FRANK I. KOOYMAN

---

## Z.H.V. activiteit in België



De 14e december 1957 werd te Mechelen een Districts-Kerstfeest georganiseerd in verband met de aldaar gehouden Z.H.V.-bazar.

Alles wat gedurende het afgelopen jaar door de Z.H.V. zusters was gemaakt, ging grif van de hand en iedereen, die de bazar bezocht, ontving een Kerstpakket.



*Voorste rij midden:* Zuster Lucy G. Sperry, Presidente van de Z.H.V. in de Nederlandse Zending.

*Achterste rij links:* Zuster Sylvia Burnett, Secretaresse van de Z.H.V. in de Nederlandse Zending.

*Voorste rij, tweede van links:* Zuster Maria Goyvaerts de Kimpe, Presidente van de Mechelse Z.H.V.

# ....Heeft u een beetje vuur voor mij....

\*

Volgens de Griekse mythologie had Prometheus, de broer van Atlas, die de aarde op zijn schouderds torst, op een kwade dag de vermetelheid om tegen de wil en de bedoeling van de oppergod Zeus vuur naar de aarde te brengen, welke bewoners tot dusver van de zegeningen van dit element waren verstoken gebleven. Hij deed dit door vonken van de vurige wagen te nemen, die de zon langs haar baan in het heelal voorttrekt.

Tot straf werd hij aan een rots ergens in de Kaukasus geketend, waarna een gier een stuk uit zijn lever pikte. Dat deed hij iedere dag, want Zeus liet de lever steeds weer aangroeien.

Tenslotte kreeg Hercules medelijden. Hij doodde de gier en bevrijdde Prometheus, die toen naar de Olympus mocht terugkeren.

Laat ons hopen met een complete lever.

Of de aardlingen onverdeeld verheugd waren over dit geschenk, vermeldt de geschiedenis niet. Vermoedelijk niet. Velen zullen het nieuwe element wel argwanend hebben bekeken en zullen gezegd hebben: „Hoe is dat mogelijk, geen bliksemslag en toch vlammen. Wel lekker warm, dat vuur, maar hoe het te beteugelen? Kijk die vlammen eens uitslaan, zij verteren alles wat zij op hun

weg tegenkomen. Wij weten niet hoe deze woede in te dammen. Prometheus, wat ben je begonnen! Neem toch alsjeblieft dat vuur weer terug!”

Zo zullen de aardlingen geroepen hebben. Maar Prometheus was vastgeklonken aan een rots in de Kaukasus en kon dus niets doen. En daar zaten ze nu met hun vuur, waar zij geen raad mee wisten.

Maar dat leerden zij wel, zij het dan na vele jaren. Het begon met de moedigste. Die ging het vuur, waar het niet zijn moest, met water blussen. Een daad van grote dapperheid, een trotseren van de wil der goden, die het vuur naar de aarde hadden gebracht. Dat Zeus daar op tegen was geweest, waren ze vergeten. „Hij weerstreeft de wil der goden!” schreeuwde de menigte en wierp hem het vuur in, dat hij nog niet had geblust. En de vlammen vraten en lekten. Toen ontdekten de aardlingen dat er stoffen waren, die niet verbrandden. En van die tijd af werden zij meester over het vuur. De moedige bestrijders van dit element, die het met water te lijf gingen daar, waar zijn tegenwoordigheid niet gewenst was, namen zo in aantal toe, dat het ondoenlijk bleek ze allemaal in 't vuur te gooien. Bovendien riekten die

brandende aardlingen kwalijk. Men ging ook inzien, dat het blussen grote voordelen op kon leveren. Er was winst te behalen en dus gooide men het met zijn goden op een accoordje. Wanneer ergens geblust was, stookte men elders een vuurtje waar men dacht dat het geen kwaad kon. Maar ook dat bleef niet lang zo, want er waren sluwen onder de aardlingen, die voordeel putten uit het stoken van vuurtjes waar het wél kwaad kon. En dat is zo gebleven tot op de huidige dag. En Zeus zit op zijn troon op de Olympus en schudt het wijze hoofd. „Kijk, Prometheus, zie je die jonge man en dat jonge meisje daar?”

„Jawel, heer Zeus,” antwoordt Prometheus bevangen.

Het meisje vraagt aan de jonge man: „Heeft u ook een beetje vuur voor mij?”

„En die jongen geeft dat beetje vuur met zo’n wonderlijk aansteekding en beiden steken een rol vergif in hun mond, zie je wel?”

„Is dat vergif, heer Zeus?”

„Het op een na zwaarste vergif, dat de mensen tegenwoordig kennen. Aan de ene kant van dat witte rolletje vergif zit jouw vuur, Prometheus en aan de andere kant zuigt een dwaas mensenkind vieze rook in zijn systeem, dat daar helemaal niet voor gemaakt en nog minder geschikt is. En dat doen ze ettelijke keren per dag, dag in dag uit, over de gehele wereld millioenen malen per dag.”

„Maar dat is toch erg gevaarlijk, heer Zeus! En weten die mensenkinderen dat niet?”

„Jawel, maar zij denken er niet verder bij na. Dat gif, Prometheus, heeft een heel eigenaardige uitwerking op hun organisme. Hoe meer zij er van naar binnen krijgen, des te groter wordt hun verlangen er naar. Tenslotte kunnen zij er niet meer buiten en beschouwen zij zo’n wit onding als het belangrijkste in hun leven, ja als het leven zelf.”

„Maar dat is toch waanzin, heer Zeus, louter fictie!”

„Juist, Prometheus, man van het vuur, louter fictie. Van fictie gesproken: Het drama rond dat rolletje vergif is niet zonder humor, zij het dan humor van een tragische soort. Een van de lieden (het kunnen er ook meer dan een zijn geweest), die zo’n wit stukje onkruid in de handel brengen, heeft, vermoedelijk zonder dit te weten of te willen, zijn klanten vrij openhartig gewaarschuwd en zijn cigaret (zo heten die dingen) de naam „Golden Fiction” gegeven.”

„Golden Fiction, heer Zeus? Gouden fictie, gouden onechtheid?”

Precies, gouden onechtheid. Men had geen betere naam kunnen bedenken: De als goud zo glanzend schijnende reclameplaten, die het mensenkind aansporen tot het ondergaan van fictief en gevaarlijk genot. Want weet je wat zo’n rolletje tabak eigenlijk is?”

„Nee, heer Zeus, U zegt het is een zwaar vergif!”

„Ja en daarom wordt zo’n aardling in den beginne misselijk, maar in plaats van op die waarschuwing acht te slaan: „Hé, vriend, nu haal je iets in je orga-

nisme, dat er niet voor deugt", gaan ze er mee door, zodat het fijn bewerkte organisme afstompt en het gif ongehinderd doorlaat. „Zie je wel," roept zo'n domoor dan, nu kan ik er tegen, ik ben sterker geworden!" Maar dan wordt eerst recht de sigaret een dodelijk wapen, voortdurend gericht op de borst van zijn adept."

„Maar, heer Zeus, als de trekker niet wordt overgehaald, kan het toch geen kwaad?"

De trekker *wordt* overgehaald, vroeg of laat, Prometheus."

„Door wie, heer Zeus?"

„Door vadertje Tijd, Prometheus."

„Millioenen van die wapens op het punt van afgaan. Wat ben ik begonnen, heer Zeus!"

„Verstandig was het niet, maar troost je. Als die tweebeinige wezens daar omlaag geen vuur hadden gehad, zouden zij wat anders

hebben uitgedacht om zich te benadelen. Ken je nog Latijn?"

„Zo'n beetje, heer Zeus."

„Wat betekent dan: Mundus vult decipi?"

„De wereld wil bedrogen zijn, heer Zeus."

„Juist, Prometheus, de wereld *wil* bedrogen zijn en is daarom vol ficties, al dan niet gouden. Soms krijg ik neiging om je broer Atlas van zijn ambt te ontheffen."

„De gevolgen zouden verschrikkelijk zijn, heer Zeus! En dat alles door mijn schuld."

„Ach wat, schuld. Je kon toch ook niet weten dat die aardbewoners zo dwaas met je geschenk zouden omspringen!"

„Dank, heer Zeus, U heeft mij van een grote last bevrijd!"

„Dat doet me genoegen, jonge man. Ga nu en stook het vuur in de kachel wat op, want het wordt koud. En denk om je lever."

A. D. J.

## GEDACHTEN VAN ANDEREN.

Het genie moge zijn grenzen hebben, de domheid heeft die niet.

Elbert Hubbard.

Ik heb sommige van uw moderne vrije verzen gelezen en ik vraag mij af wie ze heeft vrij gelaten.

John Barrymore.

## DE VRAAG *van de maand*

door Joseph Fielding Smith  
President van de Raad der Twaalven

*Vraag: Hebben dieren een geest? Zo ja, zullen zij een opstanding hebben? Indien wel, waarheen zullen zij gaan?*

*Antwoord:* Het eenvoudige antwoord is dat dieren inderdaad een geest bezitten en dat zij door de verlossing, door de Heiland te weeg gebracht, in de opstanding zullen voortkomen om de zegeningen van een onsterfelijk leven te genieten. De Bijbel, zoals deze via talloze vertalingen en overschrijvingen tot ons is gekomen, bevat de mededeling betreffende de onsterfelijkheid van de dierenwereld niet in die duidelijkheid, welke zij ongetwijfeld oorspronkelijk door de zuivere inspiratie van de openbaringen des Heren heeft gehad.

Toch zijn er nog enkele passages die van de eeuwige aard van de dierenwereld getuigen. Onder deze zijn de volgende:

„Alzoo zijn volbracht de hemel en de aarde en al hun heir . . .

„Dit zijn de geboorten des hemels en der aarde, als zij geschapen werden; ten dage als de Heere God de aarde en den hemel maakte,

„En alle struik des velds, eer hij in de aarde was, en al het kruid des velds, eer het ontsproot; want de Heer God had niet doen regenen op de aarde, en er was geen mensch geweest om den aardbodem te bebouwen” (Gen. 2 : 1, 4—5).

Daarna, vóór dat de dood in de

wereld kwam, plantte de Here een tuin voor Adam en Eva en plaatste velerlei soorten vee en levende schepselen op de aarde, zowel als planten. Toen Adam het gebod overtrad, werd alles op de aarde aan de dood onderworpen, Adam en Eva niet uitgezonderd en ook de aarde zelf had deel aan deze val.

Door de herstelling van de oorspronkelijke schriften aan de Profeet Joseph Smith krijgen wij een duidelijker beeld van de toestanden die vóór en na de val heersten. Hier volgt het verslag, zoals het door Mozes werd geschreven: „En nu, zie, Ik zeg u: dit zijn de geboorten des hemels en der aarde, toen zij geschapen werden ten dage dat Ik, de Here God, de hemel en de aarde maakte.

„En iedere plant des velds vóór zij in de aarde was, en iedere struik des velds eer hij ontsproot. Want Ik, de Here God, schiep alle dingen, waaryan Ik heb gesproken, geestelijk, alvorens zij natuurlijk op de aarde waren. En Ik, de Here God, had alle kinderen der mensen geschapen; en nog geen mens om de aardbodem te bewerken; want in de hemel schiep Ik hen, en er was nog geen vlees op de aarde, noch in het water, noch in de lucht.

„Doch Ik, de Here God, sprak en

daar ging een damp op van de aarde en deze bevochtigde de ganse aardbodem (Mozes III : 4 tot 6).

Toen, om de zaak volkomen duidelijk te maken, voegde de Here dit er aan toe:

„En uit de grond deed Ik, de Here God, iedere boom natuurlijk groeien, zodat hij behagelijk is voor het oog des mensen en de mens hem kon zien. En hij werd ook een levende ziel. Want hij was geestelijk ten dage dat Ik, God, hem schiep, zelfs alles wat Ik voor het gebruik door de mens bereidde; en de mens zag dat het goed was voor voedsel . . .”

Toen de Here vele dingen betreffende het duizendjarig rijk openbaarde, alsmede de gebeurtenissen die dit tijdperk zouden voorafgaan en volgen, zeide Hij:

„En wederom, voorwaar, voorwaar zeg Ik u, dat wanneer de duizend jaren geëindigd zijn en de mensen hun God weer beginnen te verloochenen, zal Ik de aarde slechts een korte tijd sparen;

„En het einde zal komen, en de hemel en de aarde zullen worden verteerd en voorbij gaan, en er zal een nieuwe hemel zijn en een nieuwe aarde.

„Want al het oude zal voorbij gaan en alles zal nieuw worden, zelfs de hemel en de aarde en de volheid er van, beide mensen en dieren, de vogelen in de lucht en de vissen in de zee;

„En niet één haar of stofje zal verloren gaan, want het is het werk Mijner handen.” (L. & V. 29 : 22—25)

Wat de beesten, vogels en vissen betreft en alle andere schepselen: wij kunnen slechts gissen waarheen deze na de opstanding zullen gaan. Johannes zag er vele in de tegenwoordigheid van God. Het is zeer waarschijnlijk, dat zij, evenals de mensen, over de verschillende koninkrijken zullen worden verdeeld, de celestiale, terrestriale en telestiale. Wij mogen zeker geloven, dat in elk dezer koninkrijken zulke schepselen aanwezig zullen zijn.

Gelijk wij eenmaal verantwoording zullen moeten afleggen voor de wijze waarop wij de kinderen die God aan onze hoede heeft toevertrouwd, hebben opgevoed, zo zullen wij ook eens rekenschap moeten geven over de wijze, waarop wij de dieren, die van ons afhankelijk zijn, hebben behandeld.

Het leed van de duizenden kettinghonden in Nederland — een nationale schande — zal in de dag des oordeels tegen hun eigenaars getuigen.

## Rijst op, o mannen Gods!

(Rise Up O Men of God)

*Rijst op, o mannen Gods!*

*Zwoegt niet naar goud of eer,*

*Maar dient met hart en ziel*

*En al uw kracht der heren Heer.*

*Rijst op, o mannen Gods!*

*In eendracht ligt uw macht.*

*Luidt in de dag van broederschap,*

*Beëindigt de onrechtsnacht.*

*Rijst op, o mannen Gods!*

*Komt, bouw op de Eeuw'ge Rots!*

*Als broeders van de Mensenzoon,*

*Rijst op, o mannen Gods!*

*Rijst op, rijst op, rijst op!*

Naar het Engels van  
William Pierson Merrill.

Frank I. Kooyman.

# De Pioniers

---

door President David O. McKay

Honderd en tien jaren geleden keek Brigham Young, de grote leider, over de Salt Lake Vallei en zeide: „Dit is de plaats. Rijdt voort”.

Over hetgeen de mensen, die hij leidde en degenen die volgden, tot stand hebben gebracht, is terecht veel geschreven. Hun nooit aflatende standvastigheid en heldenmoed zijn een bemoedigend geleidelicht geweest voor allen die hun eenvoudige doch onvergetelijke geschiedenis lazen en zullen dat altijd blijven. Mensen sterven, doch beginselen blijven. Het streven naar idealen is steeds de ware bron van inspiratie en vooruitgang.

Wat was het, dat onze pioniers dreef? Het was het geloof in God als een liefhebbend Vader die diegenen door inspiratie wil leiden, die Hem in alle oprechtheid zoeken; het was de verdediging van hun vrijheid om God te dienen volgens de inspraak van hun geweten; het was een subliem vertrouwen in geïnspireerd leiderschap dat vijftienduizend Laterdaagse Heiligen een toevlucht deed zoeken op de vlakten tussen Nauvoo en het Winterkwartier in de herfst van 1846 en een nederzetting stichten in de vallei van het Westen. Deze pioniers-

mannen en vrouwen, hadden hun leven veil voor een grote zaak. De trek van de Heiligen van Nauvoo naar Winterkwartier en vandaar naar de Salt Lake vallei is een van de aangrijpendste feiten in de koloniatiegeschiedenis van de wereld. De geschiedschrijver Bancroft zegt het volgende er van:

„Er is in de wereldgeschiedenis geen gebeurtenis aan te wijzen, die deze uittocht uit Nauvoo evenaart. De exodus uit Egypte was uit een heidens land, een land van afgodendienaars naar een vruchtbare streek, die de Here voor zijn uitverkoren volk had aangewezen, het land Kanaän. De Pelgrim vaders, vluchtend naar Amerika, kwamen van een dweepziek en despotisch volk, dat zich aan burgerlijke vrijheid of godsdienstvrijheid weinig gelegen liet liggen. Het was voor de afstammelingen van deze zelfde mensen, die de vervolgingen in de oude wereld waren ontvlucht, dat anderen van deze afstammelingen, die het recht voor zich opeisten om met hen van mening te verschillen, nu op de vlucht gingen..... Daarvóór echter waren de Mormonen naar de uiterste hoeken van de beschaving verdreven, waar zij een stad hadden

gebouwd; die moesten zij nu verlaten en zich aan de genade van een troep wilden overleveren. Alle banden met het verleden waren verbroken. Zij waren zo arm, dat zij alleen maar op de allernoodigste levensbehoeften mochten hopen. Wanneer zij nog eens van comfort of weelde droomden, begroeven zij die droom diep in hun hart, opdat zij niet langer er door gekweld zouden worden.

En toen zij de Salt Lake vallei de vier en twintigste juli van het jaar 1847 bereikten „wat zagen zij toen? Niets dan prairiegras en wat zij hoorden was het gehuil van de wolf. In de verte zagen zij de rook van een Indianenkamp en de zon, die zich in het water van het Zoutmeer spiegelde. Het was allesbehalve een aantrekkelijke plaats voor een tehuis.

Bovendien waren zij door trappers gewaarschuwd dat in de vallei maar heel weinig zou groeien. Maar wat zien wij vandaag? Mooie, bloeiende steden, het klimaat van het land gewijzigd, zijn fruit onovertroffen en overal comfortabele huizen. Aan wie danken wij dat alles? Aan de Goddelijke Voorzienigheid, aan de pioniers van 1847 en die van volgende jaren. Zij waren bouwers, kolonistoren, weldoeners van onze natie en van de mensheid.

Waar dacht President Young aan, toen hij zeide: „Dit is de plaats“? Wanneer wij de notulen van zijn toespraken lezen, ontdekken wij dat hij in de eerste plaats aan de profetische woorden dacht

van de man die hij lief had, de profeet Joseph, die zeide dat de Heiligen naar het Westen zouden gaan, steden bouwen en een machtig volk worden in het Rotsgebergte. Ten tweede, toen de grote leider de woorden: „Dit is de plaats“ uitsprak, dacht hij er aan, dat zij hier een toevlucht en een oord van vrede zouden vinden.

Ten derde dacht hij er aan, dat vanuit dit centrale punt een waarheidsboodschap over de gehele wereld zou worden uitgezonden, voor zover het voor die kleinie groep en voor degenen die hen volgden mogelijk was om die waarheid aan de wereld te verkondigen, om broederschap, vrede en boven alles, geloof in God, onze Vader, aan te kweken.

Ten vierde dacht hij er aan om deze plaats een plaats van aanbidding, van nijverheid, van onderricht en van onderling dienstbetoon te maken. Met betrekking tot de belangrijkheid van onderwijs, zeide President Young bij zekere gelegenheid, kort na hun vestiging in de vallei:

„Bouw eerst uw fort en bescherm uzelf tegen plundering. Zodra gij uw blokhuut hebt gebouwd, laat dan een voldoende aantal kamers voor scholen bestemd zijn, zet er de beste leraren in en geef ieder kind onder u de gelegenheid zijn educatie opnieuw aan te vangen en zorgt er voor dat hij het onderwijs blijft volgen. Iemand die de gelegenheid heeft zijn kinderen onderwijs te (doen) geven en hij verzuimt die, is niet waard kinderen te hebben. Leert uw kinderen

de beginselen van het koninkrijk, opdat zij in gerechtigheid mogen opgroeien”.

Vervulling van profetie: een plaats van toevlucht en vrede, een middelpunt van waaruit de waarheidsboodschap wordt uitgezonden, een plaats, waar de ware eredienst, nijverheid, onderwijs en dienstbetoon zouden heersen - ziehier enige van de geeste-

lijke aantekeningen in het brein van Brigham Young, toen hij zeide: „Dit is de plaats!”

Aan de nagedachtenis van deze onversaagde, geloofsversterkende minnaars van vrijheid en voorrecht om God te dienen volgens de inspraak van het geweten wijden wij in dankbare herinnering één dag van het jaar: de vier en twintigste juli.

---

### *Gevlengelde woorden.*

Een edel hart is als de zon: het is het grootst wanneer het is neergezonken.

Wanneer de maatschappij niet deugt en een klein aantal mensen macht uitoefent over de meerderheid en deze onderdrukt, zal iedere overwinning op de natuur onvermijdelijk tot een toenemen van die macht en die onderdrukking leiden.

Leo Tolstoj in 1896.

Het is wel voor de mens zijn eigen beroep te eerbiedigen en zich gebonden te achten het hoog te houden en van anderen het respect te vorderen die het verdient.

Charles Dickens.

De grootste gift, die God al scheppende van zijn overvloed gaf en die het meest met zijn goedheid overeen kwam en Hij het hoogste achtte, was de vrijheid van de wil, waarmede de schepselen, die intelligentie hebben, zij en zij alleen, werden en worden begiftigd.

Dante.

# GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

## INGEZEGEND :

Hoole, Johanna Maria; 1 januari 1958 te Amsterdam.  
Hoole, Elizabeth Jeannette Maria; 1 januari 1958 te Amsterdam  
Hoole, Henderika Elizabeth Johanna; 5 januari 1958 te Amsterdam.  
Noot, Maurits; 5 januari 1958 te Zeist.  
Rosema, Benjamin; 5 januari 1958 te Zeist.  
Koenen, Muriel; 25 januari 1958 te Amsterdam.

## GEDOOPT :

Stade, Christina Elizabeth; 11 januari 1958 te Amsterdam  
Huisman, Lutina Simona; 11 januari 1958 te Amsterdam  
Scholte, Maria Elizabeth; 12 januari 1958 te Amsterdam  
van Komen, Theodora J. M.; 12 januari 1958 te Amsterdam.  
Hoole, Elizabeth J. C.; 12 januari 1958 te Amsterdam.  
Johns, Randall Scott; 17 januari 1958 te Den Haag.  
Gout, Budde; 17 januari 1958 te Den Haag.  
Panhuijzen, Nico Edwin; 17 januari te Den Haag.  
Erdsieck, Carla Leonie; 17 januari te Den Haag.  
van Oudheusden, Jack; 17 januari 1958 te Den Haag.  
van der Put, Cornelis; 17 januari 1958 te Den Haag.  
van der Put, Rolf Gilles; 17 januari 1958 te Den Haag.  
de Jong, Hendrik Gerrit; 17 januari 1958 te Den Haag.  
Pluim Mentz, David Pieter Theodoor; 17 januari 1958 te Den Haag.  
Verduin, Maria Hermina Pieterella; 17 januari 1958 te Den Haag.  
Koenen, Joan; 25 januari 1958 te Amsterdam.  
Koenen, Jeannette; 25 januari 1958 te Amsterdam.  
Smidt, Geessien; 25 januari 1958 te Haarlem.  
Peters, Jan; 26 januari 1958 te Arnhem.  
Kramer, Henderika Maria; 26 januari 1958 te Arnhem.  
Wassink, Gerrit Jan; 26 januari 1958 te Arnhem.  
Wassink, Jacoba W. v. Lunteren; 26 januari 1958 te Arnhem.  
Modderkolk, Elizabeth; 26 januari 1958 te Arnhem.  
Stonvert, André Johan; 26 januari 1958 te Apeldoorn.  
Bosveld, Jan; 26 januari 1958 te Arnhem.  
Weijers, Johannes J. M.; 26 januari 1958 te Nijmegen.

## GEORDEND :

Eekelschot, Johannes Wilhelmus; 8 december 1957 te Haarlem als Ouderling.  
Van Ree, Ronald Zeger Adriana; 22 december 1957 te Utrecht als Diaken.  
De Geest, Teunis Hendrikus; 26 december 1957 te Eindhoven als Priester.  
Van Wijk, Adrianus Johannes; 5 januari 1958 te Hilversum als Diaken.  
Van Wijngaarden, Jan; 5 januari 1958 te Hilversum als Diaken.  
Bartholomeusz, Stanley Tyrone; 5 januari 1958 te Amsterdam als Priester.  
Huisman, Dirk Johannes; 5 januari 1958 te Amsterdam als Diaken.  
Tielman, Lauren Gaston; 5 januari 1958 te Den Haag als Ouderling.  
Swart, Siward; 5 januari 1958 te Den Haag als Ouderling.  
Brinkman, Pieter Gijsbertus Jr., 5 januari 1958 te Den Haag als Ouderling.  
Antonissen, Adriaan Antoon Philomena; 12 januari 1958 te Eindhoven als Diaken.  
Sipkema, Sipke; 21 januari 1958 te Amsterdam als Ouderling.  
Van Tongeren, Hendrik Jan; 26 januari 1958 te Amsterdam als Leraar.  
Bartholomeusz, Rodney Gary Bevis; 26 januari 1958 te Amsterdam als Leraar.  
Visser, Jacob, 26 januari 1958 te Amsterdam als Leraar.

**OVERLEDEN :**

Brandt, Cornelis; 27 december 1957 te Amersfoort.

**OVERGEPLAATST :**

Vriens, William C.; van Rotterdam naar Hoofdkantoor als Zendingsecretaris.

Barton, Wesley M.; van Enschede naar Amsterdam.

De Hart, Guy K.; van Eindhoven naar Haarlem als G.P.

Van Slooten, Don; van Haarlem naar Rotterdam-N. als D.P.

Stam, Richard W.; van Hoofdkantoor naar Vlaardingen als G.P.

Van Dijke, Leon; van Amsterdam naar Nijmegen.

De Jel, Henry W.; van Utrecht naar Leiden.

Capener, Homer D.; van Vlaardingen naar Groningen als D.P.

Pinney, James K.; van Hilversum naar Groningen.

Van der Meijden, Govert; van Nijmegen naar Utrecht.

Braque, Carl L.; van Utrecht naar Eindhoven.

Stam, Tom; van Leiden naar Hilversum.

Beswick, Henry K.; van Enschede naar Utrecht (tijdelijk).

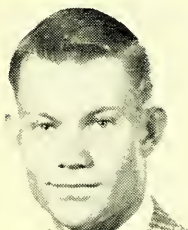
**AANGEKOMEN ALS ZENDELINGEN :**

Porter, Gary Robert; van Weston, Idaho, naar Zendingsschool.

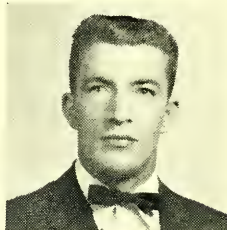
Buckway, Dallas H.; van Ogden, Utah, naar Zendingsschool.

Sorensen, Howard John; van Salt Lake City, Utah, naar Zendingsschool.

Alston, David Lee; van Salt Lake City, Utah, naar Zendingsschool.



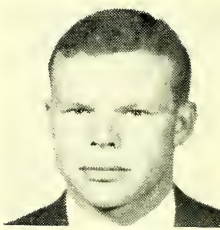
Gary Robert Porter



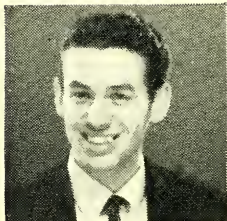
Dallas H. Buckway



Howard John Sorensen



David Lee Alston



**VERTROKKEN :**

Springer, Donald Moore: aangekomen 12 juli 1955.

Vertrokken 26 januari 1958.

Werkzaam geweest: Ede, Den Haag, Antwerpen,

België als G.P.; Delft als G.P. en Groningen als D.P.

# DE MENS *is er niet voor de Staat.*

De grondleggers van deze grote republiek (Verenigde Staten van Noord-Amerika) geloofden in het economische en politieke welzijn van dit land, want zij geloofden in God. Heden ten dage is het niet ongewoon een verontschuldigende houding op te merken bij mensen, wanneer zij op de noodzakelijkheid wijzen om God het bestuur over 's mensen aangelegenheden te geven.

Zoals reeds eerder is gezegd, hangt het succes van het communisme in hoofdzaak af van het vervangen van het geloof in God door het geloof in de suprematie van de staat.

Verkondig tijdig en ontijdig geloof in God de Eeuwige Vader, in Zijn Zoon Jezus Christus en in de Heilige Geest.

Geef getuigenis dat „God en de ongeziene wereld“, om een groot denker aan te halen, „niet alleen maar objecten zijn, die men gist.“

De Heiligen der Laatste Dagen verkondigen, dat in dit Evangelieplan de heiligheid van het individu fundamenteel is, dat God's werk en heerlijkheid is: het tot stand brengen van de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens . . .”

Verkondig dat het plan inhoudt het geloof dat regeringen door God werden ingesteld ten behoeve van de mens. De mens is niet geboren ten behoeve van de staat.

Verkondig de heiligheid van familiebanden — de bestending van het gezin als de hoeksteen van de maatschappij.

Verkondig de noodzakelijkheid van eerlijkheid en trouw, van eerlijke dagelijkse arbeid voor een eerlijk dagloon.

Verkondig dat eerlijkheid in bestuur even noodzakelijk is voor het voortduren en de stabiliteit van onze regering als het noodzakelijk is voor de stabiliteit van karakter in het individu.

Laten wij voorbeelden zijn, tijdig en ontijdig en verklaren, dat een goed en liefhebbend Vader heden als immer gereed en verlangend is al zijn kinderen te zegenen en te leiden, die Hem in oprechtheid zoeken. Van deze waarheid geef ik u mijn getuigenis.

President DAVID O. McKAY  
Algemene Conferentie April 1952